

гнѣнната рѣка, която исхожда отъ огненнѣм престолъ; ни глѣдай ни на десно, ни на лѣво, гдѣто има безбройно множество человекѣци грѣшници и праведни: и стоатъ заедно съ трепетъ, усърнали, и съ мълчаніе очакватъ послѣдното изреченіе; нъ глѣдай направо, и видь, кой е она, който сѣди? послѣ поглѣдай на себе си, и видь, кой е она, който сѣди? Сто той, който сѣди, е Богъ: а той, който сѣди, е грѣшникъ. Богъ сѣдѣта, е пзленъ съ гнѣвъ безъ милость: грѣшникъ е, който сѣди, престѣпникъ безъ отговоръ. Само за дѣтѣ тыя разсждавай.

И като начнешь отъ първото, за да раздѣлѣешь, какво значи Богъ сѣдѣа, ела до върха на Таворската гора. Тѣка глѣдашь, че Богочеловекъ Исусъ сѣ преобразява, лицето МѢ свѣти като слънце, дрехыты МѢ стватъ вѣлы, като снѣгъ. А още глѣдашь, че и трима Негови ученици, Петръ, Іаковъ и Іоаннъ, уплашени отъ голѣмото лжчесіаніе на Божественната она свѣтлина, паднали на очи, и сѣ убожали твърдѣ много. Обаче та не была всичката свѣтлина на Божественната слава, нъ отъ нея свѣтлинъ еднъ най-малка зарѣ. „Божество показавшъ малъ нѣчто лжчѣй свой хъ,“ спомандѣ сватый Теофилактъ. Отъ Таворъ премини до Сінаѣ. Богъ слиза на тѣзи гора, и въ тоа часъ гората (както повѣстѣва свѣщенното писаніе) станѣла много страшно мѣсто. Тамъ сѣ явили огненни пламъци, като отъ пещъ, що гори; тамъ сѣ виждалъ дымъ, който възлизалъ до небето; тамъ висѣли облаци; тамъ сѣ вѣскалы свѣтковицы; тамъ сѣ чували гръмоти, както трѣхный гласъ, отъ които сѣ търскалы горыты и хълмыты така, што и отдалечъ като глѣдалъ и чувалъ, потрепералъ всичкіатъ Ізраилскый народъ.[Исх. 59] Обаче Богъ слѣзълъ тамъ не като сѣдѣа, нъ като законодавецъ: и сѣ явилъ не съ самото Божественно Свое лице, нъ като прикрито, и въ гаданіа, и чрезъ знаменіа. Сега разсмѣтри: Богъ показва на Таворъ еднъ лжчъ отъ блаженството Си; дохожда на Сінаѣ само да даде закона Си; ни на едно отъ тыя мѣста сѣ види съ всичката Си слава: обаче присѣствіето МѢ е толкова страшно, што тамъ ученицити, а тѣкъ Ізраилскыти хора, много сѣ уплашили. Нъ кога дойде Той въ времѣто на вѣдѣшіа сѣдѣа, не да покаже блаженството Си, нъ правдѣтъ Си; не да даде закона Си, нъ престѣпницыты на закона Си да сѣди: „Сѣгда прійдетъ Сынъ человеческій во славу Своей.“(Мат. гл. 25: 31)